

de kändisaste (s)

Den gröna vågen är ett begrepp som länge bekymrat socialdemokraterna. Det är förståeligt, eftersom vågen utgör ett latent hot mot deras omsorgsfullt uppbyggda maktpositioner och centraliseringsinriktade samhälle. I desperat iver uppfann slutligen någon av partiets slagordsförfattare uttrycket »den gröna vågen är röd». Så enkelt är det inte att göra om verkligheten. Den gröna vågen blir inte röd ens om den betraktas med aldrig så röda ögon!

Rödkantade är förvisso de ögon med vilka kändisarna i Motståndsrörelsen mot borgerlig regering ser på omvärlden. I Aftonbladet (s) har de tillfrågats om orsaken till att de engagerat sig i denna underliga aktion, och svaren vittnar om att en tät rökridå av fördomsfullhet omger deras ofta nymornade politiska tankeförsök. Professor Ulf Himmelstrand stöder sålunda spektaklet därför att han opponerar sig mot den koncentration av politisk och ekonomisk makt, som de borgerliga partierna skulle representera. Därmed gör han verkligen grönt till rött. Ty valrörelsen är i mångt och mycket en kamp mellan en regering, som målmedvetet strävar efter centralisering, och en opposition, vilken vill decentralisera inflytande och ägande till så många människor och institutioner som möjligt.

Teaterchefen vid TV, Lars Löfgren, påstår bl a att det står »ganska klart» att ett regeringskifte kunde medföra »en begränsning av så viktiga saker som neutralitet och yttrandefrihet». Vad han menar med det sistnämnda avslöjar han några rader längre ner, då han säger att det är

dags för »en omvärdering av den sk opartiskheten vid Sveriges Radio».

För en del år sedan fanns en annons- och affischserie, där ett antal mer eller mindre kända personer förkunnade att också de gått över till Prince. Den sortens reklam är numera förbjuden. Det ansågs olämpligt att de som gjort sig bekanta i exempelvis skämtsammanhang skulle uppmana människor att bruka nikotin. Men kändisaktionen för att rädda socialdemokraterna kvar vid makten nyttjar i princip samma slags propaganda. Jag har också gått över till Prince Palme! Den auktoritet de skaffat sig i opolitiska sammanhang används nu hämningslöst för att stötta den sittande regeringen. Underförstått: den som är duktig radiopratare begriper politik bättre än andra, vanliga medborgare!

I en artikel som publicerats i socialdemokratiska tidningar — egendomligt nog inte under den värsta rötmanaden — har en av motståndsrörelsens toppmän, direktören Carl-Adam Nycop, hoverat sig över den publicitet rörelsen fått. Javisst — men vilken! Direktören anser uppenbarligen att actionen är betjänt av så mycket uppmärksamhet som möjligt, oavsett hur denna är utformad. Det är tänkbart att han har rätt. Av etiska skäl är det utmärkt att borgerliga tidningar så sorgfälligt informerat om den förljugna fördomsfullheten bakom motståndsrörelsens förkunnelse.

Direktör Nycop hävdar också att publiciteten kommit de medverkande till del utan att dessa egentligen ansträngt sig. Allan Fagerström i Aftonbladet är av

annan mening. Han har uppgett att flera av de från början 58 kändisundertecknarna skulle blivit förtvivlade om de inte fått vara med. Det kan man förstå. För att göda ett vacklande kändisskap tycks åtskilliga metoder duga.

Motståndsrörelsen har fått pengar till sina dyrbara annonser av socialdemokraterna. En naturlig fråga blir då varför inte partiet föredrar att använda alla sina propagandamiljoner för eget in- och utvärtens bruk. Varför går man också omvägen över kändisarna? Förklaringen är kanske att man anar att trovärdigheten i de egna annonserna är mindre än i sådana som ger sken av att komma utifrån och vara ett spontant uttryck för kända medborgares omsorg om det politiska etablissemanget.

»Jag har just fått barn och då blir man ju så rädd.» Så motiverar skådespelerskan Birgitta Andersson sin medverkan. Men valet gäller inte i första hand höginkomsttagarmödrars och deras barns trygghet. Valet gäller tryggheten för de många i samhället, för dem som på grund av regeringspolitiken under den senaste valperioden känt arbetslöshetsshotet starkare än på många år, som skrämts av den ökade brottsligheten och suckat under skattetrycket.

Den nya otryggheten, som Gösta Bohman så konturskarpt levandegjort, omfattar en rädsla av ett slag som merparten av de politiska dilettanterna och charlatanerna i motståndsrörelsen mot borgerlig regering inte har en aning om.

Matti Haggström